

UNIVERSITY OF BIRMINGHAM

1

Evanston, Illinois

Îmi rotesc brațele ca să-mi pun sângele în mișcare, îmi aplec capul în față și apoi îl las pe spate până aud o mică trosnitură. Inspir adânc aerul dimineții, care este atât de rece, încât mă înțeapă când îl trag în piept. Totuși zic mersi în sinea mea că este mai cald decât săptămâna trecută. Îmi strâng cureaua de neopren care îmi susține Discman-ul, CD-playerul meu portabil, în jurul mijlocului și dau drumul muzicii, așa că acum în urechi îmi răsună Green Day. Apoi pornesc.

Fac seria obișnuită de ture prin cartier, până ajung la pista de alergare care înconjoară suprafața sticloasă a Lacului Michigan. O cotesc pe ultima bandă ca să pot vedea în întregime drumul până la Universitatea Northwestern și îl reperez pe omul cu vestă verde. Pe măsură ce alergăm unul către celălalt, cozile noastre de cal — a lui gri, a mea ciufulită — se leagănă în stânga și în dreapta; ridicăm amândoi mâinile și ne facem un semn de salut.

— 'Neața, îi spun când trec pe lângă el.

Soarele se ridică lent deasupra lacului. Acum mă îndrept către terenul de fotbal, iar atunci când tălpile mele intră în contact cu suprafața buretoasă a pistei, simt noi valuri de energie, care mă fac să grăbesc pasul. La jumătatea curbei se schimbă melodia, iar noul cântec mă duce cu gândul înapoi, la ce s-a petrecut aseară la cafenea. Formația care a cântat a fost minunată. Când s-au auzit aceste prime acorduri pe care le ascult acum, întregul local parcă a explodat, toți se mișcau și dădeau din cap la unison pe măsură ce limitele care ne separau pe noi, liceenii locului, de studenții străini dispăreau complet. Mă uit rapid împrejur, să mă asigur că sunt singură. Nu văd decât rândurile nesfârșite de bănci metalice din tribune, îngreunate de zăpada pe care nimeni nu s-a deranjat să o curețe, așa că încep să fredonez refrenul.

Gonesc de-a lungul pistei, cu picioarele zvâcnindu-mi, cu inima bătându-mi nebunește, cu brațele vibrându-mi. Inspirând aerul înghețat. Expirând aburi. Îmi savurez cele treizeci de minute de singurătate. Aici sunt numai eu și cu goana mea, cu muzica mea, cu gândurile mele. Sunt cu totul singură.

Apoi îmi dau seama că, de fapt, nu sunt singură. Văd pe cineva în tribune, afundat până la șaolduri în pătura înghețată de pe al treilea rând. Este imposibil să nu-i remarci silueta. Stă pur și simplu acolo, cu bărbia sprijinită în mâini, purtând o geacă neagră și urmărindu-mă cu un zâmbet reținut.

Mă uit scurt la el de câteva ori și continui să alerg, simulând că nu-mi pasă de prezența lui în sanctuarul meu. Pare a fi student la Northwestern, poate un boboc.

Are părul închis la culoare și ciufulit. Trăsături blânde. Nu arată amenințător și, chiar dacă ar fi așa, îl pot învinge.

Și dacă nu pot?

Mă gândesc imediat la cursurile de autoapărare pe care tata m-a obligat să le urmez atunci când am început să alerg înainte de răsărit. Genunchiul între picioare. Pumnul înfipt în nas. Dar, mai întâi, ar trebui să evit confruntarea prin simplul fapt de a admite, de a confirma prezența atacatorului. Lucru care pare mult mai ușor de făcut.

Pentru că în curând urmează să ajung în dreptul lui, îi fac un semn ușor din cap și îi arunc o privire în care probabil că se citește un amestec de teamă și hotărâre — ca și cum l-aș provoca să facă el primul pas, dar temându-mă, în același timp, ca nu cumva să-l facă. Când trec prin dreptul lui, fixându-l cu privirea, observ că expresia feței i s-a schimbat. Zâmbetul i-a dispărut. Acum pare trist și dezamăgit, ca și cum chiar m-aș fi folosit de tehnicile de autoapărare și l-aș fi lovit zdravăn.

Însă imediat după aceea, pe măsură ce urmez curba pistei și ajung din nou în dreptul lui, îmi ridic iar privirea în acea direcție. Îmi aruncă un zâmbet ceva mai ezitant, dar mai cald, ca și cum m-ar fi cunoscut. Un zâmbet inocent, ca și cum el ar fi cineva pe care merită să-l cunoști. Iar eu nu mă pot abține și îi răspund tot cu un zâmbet.

Încă mai zâmbesc când încep o nouă tură și, fără să-mi dau seama, îmi întorc capul după el.

A dispărut însă.

Bat pasul pe loc în timp ce îl caut cu privirea, apoi sprintez către tribune. Ezit o secundă, întrebându-mă

dacă a fost, realmente, acolo, însă îmi adun curajul și încep să urc treptele.

Nu se mai află acolo, dar e limpede că a fost prezent. A lăsat o dovadă: zăpada bătătorită pe care a stat. Pe banca din față, două adâncituri marchează locul în care și-a ținut picioarele.

Iar în acel moment mai observ ceva.

Urmele îmi sunt însemnate clar în pudra albă din jurul meu, însă acolo unde ar fi trebuit să se afle urmele lui — către și dinspre bancă — nu văd nimic altceva în afară de stratul gros de zăpadă neatinsă.

2

Intru în fugă în casă și urc treptele câte două. Dau drumul apei la duș, aproape că îmi smulg de pe mine hainele îmbibate de transpirație și golesc rapid un pahar de apă în timp ce aștept, în pielea goală, ca baia să se umple de aburi. Reflexia mea în oglinda dulapului din baie se estompează, treptat, în ceața densă iscată de aburi, iar atunci când imaginea dispare cu totul, îmi lipesc palma de oglindă, ștergând-o ușor și croind o cale punctată de vaporii condensului. Îmi studiez din nou chipul. Oare mi-am pierdut mințile?

Cât timp stau sub duș, mă gândesc numai la el: dacă l-am zărit cu adevărat, cui să-i spun ce am văzut și cum să vorbesc despre asta cu cineva fără să par nebună. În timp ce mă îmbrac pentru școală, chipul lui continuă să mi se strecoare în gânduri, însă îmi impun să mi-l scot din

cap și să mă conving de faptul că totul a fost doar o iluzie. Cu toate astea, am de gând să evit acel traseu pentru tot restul săptămânii. Știu prea bine ce am văzut.

Îmi gonesc din nou din minte imaginea lui în timp ce-mi pun ghetetele și îmi arunc o ultimă privire în oglinda din cameră. Îmi pieptăn buclele cu degetele, încerc să mi le aranjez cât de cât, apoi îmi scutur din nou capul. Dar în zadar.

Așa că îmi arunc în spate rucsacul și îmi impun să-mi continui ritualul matinal. Mă opresc în fața hărții care îmi decorează cel mai mare perete din cameră, închid ochii și o ating cu degetul. Apoi mă uit să văd ce-am nimerit. Cal-lao, Peru... Bine! Chiar speram să dau peste un loc mai călduros.

Gândindu-se la pasiunea mea pentru călătorii, tata petrecuse o oră întreagă în garaj la sfârșitul verii trecute pentru a lipi, în secret, această hartă gigantică pe o placă de rigips.

— Poți să marchezi toate locurile în care vei merge, îmi spusese el, întinzându-mi o cutiuță cu bolduri roșii.

Iar acum stau în fața ei și o privesc: o întindere imensă de hârtie colorată, cu șiruri de munți redați topografic și cu nuanțe de albastru marcând diferitele adâncimi ale oceanului. Stau în fața unei hărți a lumii, însă știu că lumea aceasta nu este a mea. Lumea mea e mult, mult mai mică.

Vara trecută, după ce tata a ieșit din cameră, am prins câteva bolduri roșii pe hartă. Cu un an înainte vizitasem cu clasa capitala statului Illinois, așa că am pus un bold în Springfield. Altă dată fusesem cu familia într-o excursie la Boundary Waters, așa că am înfipt un alt ac în nordul